

Situationen ved Siden af mine, og jeg forstaar det saaledes: Jeg har aldrig været med til at ønske Folkethingets Overherredømme; at det har Fortrinsret ved Behandlingen af Finantsloven, tillader jeg mig at fastholde. Under en saadan Situation, mine Herrer! er det en Selvsøge, at hver Gang, man hører en Ytring fra Nogen, og vi høre det ofte udenfor Salen, overalt, helst paa de mest virksomme Steder, hvor man som fagt hører nogen Ytring, der deler de samme Betyrninger over Situationen som vi, hvorigjennem der aander den samme Ungdomsfjærlighed til vor Grundlov og den samme Længsel efter at finde tilbage til de Tider, da Høire og Venstre kunde ærlig slaas, uden at Grundloven led derunder — da siger jeg bliver man taknemlig. Det er en forbømmende Nøst imod det provisoriske Uvæsen, der drives hertilands, som vil faae overordentlig Betydning, og, mine Herrer! man færdes ikke blot mellem Venstremænd, men ogsaa mellem Høiremænd, og det er min paa faare mange Vidnesbyrd grundede Overbevisning, at et forløsende Ord i den Retning, at Høire og Venstre kunne finde hinanden, befriede fra den provisoriske Ledelse, vilde blive hjulpet med Jubel af Høire saavel som af Venstre omkring i Landet, med Undtagelse af den Brødbel, der er bleven vant til at raabe høiest af Kjærlighed til det Provisoriske. De Forhandlinger, der føres her i Salen i disse Dage, ville ialtfald udenfor Kjøbenhavn blive hjulpede med Jubel af den større Del af Høire, og jeg tvivler ikke om ogsaa i Kjøbenhavn af den større Del af Høiremænd, af dem, der vel ikke strige høiest op i de enkelte Spibser af Blade, man har, men som dagligdags færdes og søle med os Andre det Tryk, der hviler over Samsundet, naar man har en til at styre dette saa magtesløse Regjering som den, vi nu have. — Jeg skal ikke vove mig ud i nogen Forhandling imellem de høitærede Herrer Jurister; men jeg har fibdet her, som jeg kunde tænke mig, at de Lærde stode overfor Retten, og have tilladt os at sidde nedenfor deres Fødder og høre paa deres vise Tale, eller at sidde som en Jury, der dog skalde fælde en vis Dom. Jeg skal nu ikke komme nærmere ind paa, hvad min ærede Sidsmand (Rimestad) har sagt, men kun sige, at jeg i disse Dage har havt en vis Betyrning for ham, en Betyrning paa hans Vegne. Om Forlædelse, hvis jeg her bliver for personlig; men at denne Sum af Elftværdighed, denne Sum af Dygtighed skal bruges i Forsvarets Tjeneste for den nuværende Regjering, det gjør mig oprigtig ondt. Da jeg kom her ind for 17 Aar siden, var det ærede Medlem allerede noget gammel; nu, Tiderne kunne forandre sig, jeg har ikke ventet dette af det ærede Medlem. Da skjøndt jeg mindre har kjendt det ærede lærde Medlem fra Universitetet (Boos), maa jeg sige, at han har ogsaa forbauset mig meget, thi hans Omflag er meget hurtigere, langt stærkere, og jeg maa sige, at hans sidste Tale har i

høit Grad interesseret mig; thi hvortil vil han ikke kunne drive det, naar han skalde blive her i 18 Aar! Det ærede Medlem fortæller os, at det er farligt at bruge et Slagord som Skattebevillingsret, et Slagord, som ikke findes i Grundloven og let kan vildlede. Nu staar der jo i Grundlovens § 49: „Forinden Finantsloven er vedtagen, maa Skatterne ei opkræves.“ Finantsloven vedtages jo af Rigsdagen og Regjeringen; der er altsaa en Skattebevillingsret for Rigsdagen, en Ret til at hindre og en Ret til at bemyndige til at opkræve Skatter. Men Skatterne ere kun en Del af, hvad der omtales i Paragrafen. I det næste Punktum staar der: „Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Gjæmmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov.“ Der bevilges Skatter, som ikke maa opkræves, forinden Finantsloven er vedtagen, og naar de ikke ere bevilgede, kan ingen Udgift afholdes, heller ikke af Skatterne. Hvorledes nu det ærede lærde Medlem kan forklare os disse to Sætninger saaledes, at vi ingen Skattebevillingsret have, eller at det er et Slagord, som let kan misforstaaes, er mig ikke ganske begribeligt. Jeg har følt Træng til her at gjøre en Antydning af, hvad man ovenhovedet kan vente af Juristerne, naar de kunne fortolke en saa soleklar Bestemmelse paa den Maade og i den Grad gaa bort fra denne Paragrafs historiske Tilblivelse og hele historiske Tilværelse igjennem 30 Aar. Det Samme kan jeg ikke negte, at jeg sit ud, ved at høre det ærede Medlems Fortolkning af den Midlertidige. Jeg beider undskyldte, at jeg nævner dette i denne Forbindelse; jeg skal ikke isvrigt komme nærmere ind derpaa. Han sagde, at naar der staar: „Indtil Finantsloven for indværende Aar er givent“, saa gav dette kun en Ret for Ministeriet til siden at komme med en Finantslovsforflag, men indeholdt ingen Forpligtelse dertil. Men det ærede Medlem maa dog tænke paa, hvad han dermed siger. Nu sidde vi her, og vi ere ikke saa lærde, vi ere meget ensfoldige, og Ministeren kommer med et saadant Forflag og beider os om at bevilge, indtil Finantsloven er givent, og saa sige vi: Ja, det forudsættes naturligvis, at Ministeren vil gjøre sit Yderste for at faae en Finantslov, og vi give ham den Bevilling; men nu siger den samme Minister efter det ærede Medlems Fortolkning: nu skulle I have Tak, I faae ingen Finantslov; det var blot Noget, vi sagde, for derigjennem at faae Loven, men det betyder Ingenting. Jeg taler ikke om den høitærede Minister i dette Tilfælde, men om det ærede Medlems Fortolkning. Han fortolker saaledes, at der ikke er nogen Pligt for Ministeren, men kun en Ret til at søge at skaffe en Finantslov. Er det ikke en Misforstaaelse af Lovens funde Mening? For det Første følger det ligefrem af Ordene, at der baade er en Pligt og en Ret, og hvis det ikke er det, saa skyder det ærede Medlem